

Arrest

nr. 34 168 van 16 november 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 23 september 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister belast met Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten van 31 juli 2009, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 augustus 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2009, en de beschikking van 28 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 9 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DASSEN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, komt op 25 augustus 2006 in België aan. Hij is in het bezit van een studentenvisum.

Verzoekers verblijf wordt toegestaan tot 31 oktober 2007.

Uit een document van de Katholieke Universiteit Leuven van september 2007 blijkt dat verzoeker niet geslaagd is voor zijn studie die hij volgde in het jaar 2006-2007.

Vervolgens schrijft verzoeker zich voor het academiejaar 2007-2008 in aan het Ceris te Brussel voor de opleiding Master of Arts in International Politics.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) van verzoeker wordt door de stad Antwerpen verlengd voor een jaar, tot 31 oktober 2008.

De Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel komt tot de conclusie dat het BIVR van verzoeker ten onrechte werd verlengd en op 18 juni 2008 wordt het verblijfsdocument van verzoeker afgenomen.

Verzoeker schrijft zich voor het academiejaar 2008-2009 opnieuw in aan het Ceris te Brussel waar hij zijn jaar Master of Arts in International Politics moet overdoen.

In het kader van deze nieuwe inschrijving legt verzoeker verbintenissen tot tenlasteneming voor afkomstig van garanten in het buitenland. Er volgt een e-mailverkeer tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en verzoeker, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker informeert dat de solvabiliteit van de garant moet worden onderzocht door de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en waarin zij in juni 2009 informeert naar zijn studieresultaten.

Op 31 juli 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 24 augustus 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht en vormt de bestreden beslissing.

"Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996; Overwegende dat de genaamde K. M. N. I., geboren (...), nationaliteit: Bangladesh, verblijvende te (...) gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren ;

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, § 2, 2°: betrokkene brengt geen bewijs meer aan dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt;

Overwegende dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van betrokkene op 19/12/2007 van ambtswege werd verlengd tot 31/10/2008 door de stad Antwerpen op basis van zijn resultaten voor het academiejaar 2006-2007 aan de KUL en zijn inschrijving aan de CERIS voor het academiejaar 2007-2008;

Overwegende dat de DVZ op 11/01/2008 instructies zond aan de stad Antwerpen voor intrekking van zijn BIVR om de redenen dat hij geen rechtvaardiging had ingediend voor de niet-deelname aan zijn examens, de inschrijving aan een private onderwijsinstelling en het feit dat hij geen geldige tenlasteneming meer had voorgelegd; dat deze instructies aan betrokkene werden betekend op 18/06/2008;

Overwegende dat betrokkene vervolgens attesten van zijn garanten heeft voorgelegd en verbintenissen tot tenlasteneming overeenkomstig de Bijlage 32 die evenwel afgestempeld zijn door een plaatselijk notaris, het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Bangladesh en de plaatselijke bank, en de handtekening van de functionaris van Buitenlandse Zaken van Dhaka werd gelegaliseerd door het Belgisch Ereconsulaat van Dhaka;

Overwegende dat deze verbintenissen tot tenlasteneming niet aanvaard worden als bewijs van bestaansmiddelen omdat dit document dient afgestempeld te worden door het Belgisch Ereconsulaat en de solvabiliteit van de garant dient geverifieerd te worden door de Belgische ambassade van New Delhi; dat deze informatie aan betrokkene werd meegedeeld via diverse e-mails van 30/01/2009, 05/03/2009, 10/03/2009, 15/05/2009 en 28/07/2009;

Overwegende dat betrokkene nog steeds geen geldige verbintenis tot tenlasteneming heeft voorgelegd, is de financiële dekking van zijn verblijf als student niet verzekerd;

Overwegende dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister verstreken is sedert 31/10/2007;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om de grondgebieden van België, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen met verbod zich naar Luxemburg en/of Nederland te begeven."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij voert aan dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is omdat verzoeker geen ernstig middel ontwikkelt in het verzoekschrift.

Het enig middel wordt hieronder ondernomen. Dit laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip 'middel' in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is dit vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

2.2. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste Middel: Schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 61 van de vreemdelingenwet en van de omzendbrief van 15.09.1998 betreffende het verblijf van vreemdelingen die in België wensen te komen studeren

Op 31.07.2009 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten bijlage 33 bis. Hij kreeg hiervan kennis op 24.08.2009.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met deze beslissing zoals zij genomen werd door de dienst vreemdelingenzaken.

Dat de motivering luidt: (...)

Dat verzoeker eerst en vooral het volgende wenst te benadrukken.

Verzoeker meent wel degelijk bewijzen van voldoende middelen van bestaan te hebben voorgelegd.

Indien de garant een Belg of een vreemdeling is die in het buitenland verblijft, wordt de verbintenis tot tenlasteneming aangegaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de garant in het buitenland.

Verzoeker heeft een Financial guarantee, mod. Ann. 32, voorgelegd aan dienst vreemdelingenzaken. Het document werd gelegaliseerd door het Belgische consulaat te Dhaka.

Verzoeker meent dan ook dat hij conform de vreemdelingenwet en omzendbrief een verbintenis tot tenlasteneming heeft voorgelegd die aangegaan is bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de garant in het buitenland.

Het document vermeldt het volgende: "to be responsible for the health care; living expenses, study and repatriation expenses of the above mentioned person" en werd gelegaliseerd door het Belgische ereconsulaat te Dhaka.

Voorts heeft verzoeker ook bewijzen van de bank van zijn garant gevoegd teneinde diens middelen van bestaan te bewijzen en een verklaring van de garant dat hij zal instaan voor de studies van verzoeker.

Er werd ook een bewijs van de bank van verzoeker zijn garant voorgelegd dat deze solvabel is en bankuittreksels.

Verzoeker heeft ook verscheidene e-mails geschreven naar de dossierbehandelaar van dienst vreemdelingenzaken teneinde zijn documenten in orde te brengen. Ik verwijs hiervoor naar de e-mails d.d. 05.03.2009, 10.03.2009, 15.05.2009, 18.05.2009, 29.06.2009, 15.07.2009 en 29.07.2009.

Uit deze e-mails blijkt dat verzoeker het gelegaliseerde document van het Belgische ereconsulaat te Dhaka voorlegde. Verzoeker heeft de e-mails van dienst vreemdelingenzaken geforward naar het ereconsulaat van Dhaka. Het ereconsulaat van Dhaka nam contact op met de Belgische ambassade van New Delhi, India en deze bevestigden het Belgische ereconsulaat van Dhaka "Read and Approved" op het document op te schrijven teneinde het te vervullen.

Dat verzoeker dan ook werkelijk het nodige gedaan heeft teneinde zich in orde te stellen met zijn documenten. De bestreden beslissing is dan ook een schending van artikel 61 van de

vreemdelingenwet en de omzendbrief van 15.09.1998 betreffende het verblijf van vreemdelingen die in België wensen te komen studeren aangezien hij wel degelijk bewijzen van middelen van bestaan conform de wet heeft voorgelegd.

Dat de dossierbehandelaar van verzoeker bij e-mail d.d. 28.07.2009 aan verzoeker liet weten dat zij beide diplomatieke posten (Dhaka en New Delhi) zou contacteren om dit uit te klaren.

Dat deze e-mail naar verzoeker verzonden werd op 28.07.2009. Dat hij echter reeds op 31.07.2009 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten.

Dat dit niet redelijk te verantwoorden is. Dat verzoeker zich afvraagt of er dan ook wel degelijk, zoals aangekondigd werd in de e-mail van de dossierbehandelaar, onderzoek werd gedaan in zijn dossier.

Dat verzoeker meent dat dit niet gebeurd is, minstens dat dit niet af te leiden valt uit de bestreden beslissing. Dat verzoeker werkelijk alle nodige documenten heeft voorgelegd teneinde zijn middelen van bestaan te bewijzen en deze overeenkomstig de wet zijn.

Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen in haar beslissing geen rekening heeft gehouden en op deze wijze onzorgvuldig is geweest.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering in bestuurshandelingen flagrant schendt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing die genomen werd t.a.v. verzoekster genomen werd zonder uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens zodat zij het dossier van verzoeker niet correct hebben beoordeeld en zij niet redelijk tot hun besluit gekomen zijn, minstens dat zij het resultaat van het onderzoek naar beide diplomatieke posten namelijk New Delhi en Dakha hadden dienen af te wachten.

Dat bijgevolg de beslissing onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt."

3.2. Verwerende partij repliceert in de nota dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt om uit te maken of de materiële motiveringplicht is geschonden. Verwerende partij repliceert slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringplicht aanvoert.

De overwegingen in de bestreden beslissing laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen aan verzoeker bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. De daarin opgenomen motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de minister niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Artikel 61 § 2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat aan de vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven teneinde er te studeren, het bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten ondermeer wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt. In casu heeft verzoeker niet de vereiste bewijzen aangebracht dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt. De omzendbrief van 15 september 1998 vermeldt dienaangaande dat, indien de garant een Belg is of een vreemdeling die in het buitenland verblijft, de verbintenis tot tenlasteneming wordt aangegaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de garant in het buitenland.

Verzoeker heeft een verbintenis tot tenlasteneming voorgelegd met als garant G.A., wonende te Bangladesh. Aan verzoeker werd voor het eerst op 30 januari 2009 meegedeeld dat deze tenlasteneming moet worden gelegaliseerd door de Belgische ambassade in New Delhi, die tevens de solvabiliteit moet onderzoeken. Op 5 maart 2009 werd aan verzoeker meegedeeld dat de door hem ingediende documenten hiervoor niet in aanmerking kwamen. Op 10 maart 2009 werd dit opnieuw meegedeeld en op 28 juli 2009 werd aan verzoeker meegedeeld dat zonder de vermelding van het Belgisch consulaat op het "formulier 32" dat deze de solvabiliteit voldoende acht, de garant geacht wordt niet solvabel te zijn. Verzoeker heeft geen "formulier 32" voorgelegd dat is afgestempeld door het

Belgisch ereconsulaat en waarvan de solvabiliteit van de garant werd nagegaan door de Belgische ambassade te New Delhi. Verzoeker werd hiervan herhaaldelijk op de hoogte gebracht.

De verschillende bijlagen 32 die verzoeker heeft voorgelegd, werden afgestempeld door een plaatselijk notaris, het ministerie van Buitenlandse Zaken van Bangladesh en de plaatselijke bank. Enkel de handtekening van de functionaris van het ministerie van Buitenlandse Zaken van Ohaka werd afzonderlijk gelegaliseerd door het Belgisch ereconsulaat van Dhaka.

Verzoekers beschouwingen kunnen dus niet worden aanvaard, verzoeker heeft geen formulier 32 voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat werd gelegaliseerd door het Belgisch consulaat te Dhaka. Verzoekers beschouwingen blijven voor het overige volstrekt ongestaafd.

De bestreden beslissing werd op kennelijk redelijke wijze genomen om reden dat verzoeker geen bewijs aanbrengt dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, de gemachtigde van de minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 61 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 61 van de Vreemdelingenwet en van de omzendbrief van 15 september 1998 betreffende het verblijf van vreemdelingen die in België wensen te komen studeren.

Artikel 61, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De Minister of zijn gemachtigde kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven teneinde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

1° (...)

2° wanneer hij geen bewijs meer aanbrengt dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt;

3° (...)."

De omzendbrief van 15 september 1998 betreffende het verblijf van vreemdelingen die in België wensen te komen studeren, vermeldt in "Titel II – Het bezit van voldoende middelen van bestaan", "Hoofdstuk 2. Bewijs", "B. De verbintenis tot tenlasteneming", "1. De garant" dat indien de garant een Belg of vreemdeling is die in het buitenland verblijft, de verbintenis tot tenlasteneming wordt aangegaan bij de

Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de garant in het buitenland. Hieruit volgt dus dat de garant van verzoeker, die een Bengaalse persoon wonend in Bangladesh is, de verbintenis tot tenlasteneming moet aangaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van deze Bengaalse persoon.

De omzendbrief vermeldt in hetzelfde hoofdstuk en onderdeel B, onder "2. De solvabiliteit van de garant" dat, indien de verbintenis tot tenlasteneming werd aangegaan in België, een onderzoek naar de solvabiliteit kan geëist worden door de Dienst Vreemdelingenzaken. In casu lijkt de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben geredeneerd dat zij ook een onderzoek naar de solvabiliteit kan eisen indien de tenlasteneming in het buitenland wordt aangegaan. Deze redenering komt niet over als kennelijk onredelijk, gezien de ruime draagwijdte van de verplichtingen van de garant. Verzoeker betwist dit ook niet. Uit de stukken van het dossier blijkt dat op 30 januari 2009 aan verzoeker per e-mail werd meegedeeld dat de verbintenis tot tenlasteneming dient gelegaliseerd te worden door de Belgische ambassade te New Delhi, die eveneens de solvabiliteit moet onderzoeken.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker verscheidene bankuittreksels van de garant voorlegde die ondertekend zijn door een ambtenaar van het Bengaalse ministerie van Buitenlandse Zaken, vergezeld van een document waaruit blijkt dat de handtekening van deze ambtenaar is gelegaliseerd door het Ereconsulaat van België te Dhaka. Dit document vermeldt uitdrukkelijk dat deze legalisatie de authenticiteit van de inhoud van het document niet waarborgt.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker eveneens een verbintenis tot tenlasteneming van 8 april 2009 heeft voorgelegd, opgesteld onder de vorm van een "bijlage 32". Dit document bevat een stempel van een notaris in Bangladesh, een stempel van het Bengaalse ministerie van Buitenlandse Zaken, een stempel van een Bengaalse advocaat, een stempel van een Bengaalse bank, de datum en de handtekening van de garant voorafgegaan door de vermelding "read and approved". Op de plaats waar de garant moet tekenen, wordt verwezen naar voetnoot (2). Deze voetnoot (2) luidt als volgt: "This signature, preceded by the handwritten statement "read and approved" of the signatory, must be validated by the municipal administration or the Belgian consular or diplomatic representative abroad." (Deze handtekening, voorafgegaan door de handgeschreven vermelding "gelezen en goedgekeurd" van de ondertekenaar, moet worden gevalideerd door de gemeentelijke administratie of de Belgische consulaire of diplomatieke vertegenwoordiger in het buitenland (eigen vertaling). Op dit document zelf bevindt zich een stempel van het Belgisch consulaat te Dhaka waarbij wordt vermeld dat dit de legalisatie van de handtekening betreft. Uit dit stuk blijkt dus dat de handtekening van de garant werd gelegaliseerd door het Belgisch consulaat te Dhaka. Bij dit stuk wordt tevens een document gevoegd waaruit blijkt dat de handtekening van de ambtenaar van het Bengaals ministerie van Buitenlandse Zaken op 19 april 2009 is gelegaliseerd door het Ereconsulaat van België te Dhaka. Dit document vermeldt uitdrukkelijk dat deze legalisatie de authenticiteit van de inhoud van het document niet waarborgt.

In de bestreden beslissing worden deze stukken niet aanvaard om volgende reden: *"Overwegende dat deze verbintenissen tot tenlasteneming niet aanvaard worden als bewijs van bestaansmiddelen omdat dit document dient afgestempeld te worden door het Belgisch Ereconsulaat en de solvabiliteit van de garant dient geverifieerd te worden door de Belgische ambassade van New Delhi; dat deze informatie aan betrokkene werd meegedeeld via diverse e-mails van 30/01/2009, 05/03/2009, 10/03/2009, 15/05/2009 en 28/07/2009;"*

In het middel beweert verzoeker dat hij een bijlage 32 heeft voorgelegd die werd gelegaliseerd door het Belgisch consulaat te Dhaka. De Raad stelt vast dat deze legalisatie enkel slaat op de handtekening van de garant en op de handtekening van de ambtenaar van het Bengaals ministerie van Buitenlandse Zaken. Op dit formulier is, zoals verwerende partij aanvoert, geen mededeling terug te vinden van de Belgische ambassade te New Delhi inzake de solvabiliteit van de garant. Verzoeker betwist dit gegeven niet en zoals reeds overwogen betwist verzoeker evenmin dat de solvabiliteit van de garant mag worden nagegaan. Dienvolgens wordt vastgesteld dat de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat het door verzoeker voorgelegde document niet aantoonde dat de solvabiliteit van de garant werd geverifieerd door de Belgische ambassade te New Delhi en dat de tenlasteneming niet kan worden aanvaard als bewijs van bestaansmiddelen van verzoeker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een

beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker voert in dit verband aan dat er zich in het administratief dossier een e-mail van 28 juli 2009 bevindt waarin de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker meedeelt dat er contact zal worden opgenomen met de diplomatieke posten, maar dat het resultaat van dit contact niet werd afgewacht omdat de bestreden beslissing reeds werd genomen op 31 juli 2009 zodat dit getuigt van onzorgvuldigheid. De Raad stelt evenwel vast dat het administratief dossier reeds voldoende stukken bevat waaronder een uitgebreide e-mail correspondentie tussen verzoeker en de Dienst Vreemdelingenzaken en verscheidene bijlagen 32, op basis waarvan de gemachtigde reeds op 31 juli 2009 met kennis van zaken en in alle redelijkheid de bestreden beslissing kon nemen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET